

Opwekking in Myanmar!

Beste lezers,

Graag wil ik mijn ervaring met u delen van mijn zendingsreis naar Myanmar (Birma) van 25 oktober tot 2 November.

Voor hen die wisten dat ik naar Myanmar (Birma) ging, wil ik bedanken voor jullie meeleven en gebed voor de bevolking in Myanmar.

Ik kan nog steeds niet ten volle beseffen wat voor grote dingen God in Myanmar heeft gedaan.

Waarschijnlijk hebben jullie het dagelijks verslag wel gelezen en de filmpjes/foto's gezien op de website van Trin.

<http://www.trin.nl/index.php/cam-reisverslagen/2012/2012-myanmar/blog>

anders is het zeker de moeite waard omdat nog eens te bekijken.

Laat ik vooraf zeggen dat bij alles wat ik schrijf, Hem alleen alle eer toekomt en dat ik dat alleen heb kunnen doen door Zijn Geest die door mij heen wilde werken. Hem alleen alle eer!!!

De reis is best wel lang want slapen doe je ook niet aan één stuk. We vlogen via Bangkok (Thailand) en vandaar naar de hoofdstad Yangon in Myanmar.

De eerste drie dagen hadden we een conferentie met jongeren en helpers om ons geestelijk voor te bereiden op de 4 dagen van het Gospelmuziekfestival.

Het is geweldig om met elkaar te bidden en ook een dag te vasten om zo ook Zijn aanwezigheid door Zijn Geest te mogen ervaren. Wat een geweldige lieve mensen en wat een honger hebben deze mensen naar een persoonlijke relatie met God.

We zijn met een aantal personen de straat op geweest om flyers uit te delen.

We kwamen in gesprek met een groep van 4 jongens die met een gitaar stonden. Ik vroeg aan ze of ze ook gospelliederen konden spelen. Het bleken ook christenen te zijn en hadden een liedboekje bij zich met liederen in het Birmees – Engels. We kozen een paar bekende liederen uit en begonnen met elkaar te zingen. Binnen een mum van tijd stonden er veel kinderen en mensen om ons heen die we uit konden nodigen voor het festival, ook de vier jongens mochten we bemoedigen en dat ze door moesten gaan met het brengen van de boodschap op straat, want de mensen staan daar enorm voor open.

Een dag later ben ik tussendoor alleen de straat opgegaan en soms ervaar je dingen te moeten doen dat je achteraf zegt dat, was de reden. Ik liep richting de markt en er kwam een jongetje naar mij toe. Hij bleek goed Engels te kunnen waardoor het makkelijk was om met hem het evangelie te delen. Hij bleek ook wel eens ergens onderwijs uit de bijbel te krijgen want hij wist ook dat Jezus drie dagen in het graf was geweest en weer was opgestaan. Even later kwam er ook een meisje bij zitten en hoorde ook hoe belangrijk het is een keuze voor Jezus te maken. De jongen was wijs gemaakt dat Boeddhisme en Christendom hetzelfde waren. Ik vertelde hem het voorbeeld van dat er een mens in een put zat en hij er nooit zelf uit kan komen. Eerst kwam Mohammed voorbij en keek over de rand. O, dat je daar in zit, sprak hij, is je eigen schuld. Er is maar één uitweg en dat is dat je zelf de 5 pilaren van de islam onderhoudt, bidden op de juiste tijden, reis naar Mekka maken e.d. dan kom je vanzelf uit de put.

Toen kwam Boeddha bij de put en zei: er is maar één uitweg om eruit te komen. Mediteren en nog eens mediteren, dan kom je vanzelf op een hoger niveau en kom je eruit.

Als laatste kwam Jezus en wat denk je dat Hij zei? Hij zei niets maar ging de put in en haalde de persoon eruit. Bij alle andere geloven moet je zelf iets doen en bij het christendom heeft Jezus het voor ons gedaan en is Hij de enige weg naar het eeuwige leven.

Aan het einde van het gesprek gaf hij zijn hart aan Jezus. Het meisje dat erbij zat, was moslim maar toen ze zag dat de jongen het zondaarsgebed bad, werd ze zichtbaar aangeraakt door zijn Geest en besloot ze ook haar hart aan Jezus te geven.

Geweldig om te zien hoe ze beiden veranderden. Toen we 's middags uit het congrescentrum kwamen, stonden ze beiden voor de deur te getuigen aan andere mensen van onze groep dat ze Jezus hadden aangenomen in hun hart.

Jan Sjoerd Pasterkamp, voor velen wel een bekende door zijn zendingswerk in Papua Nieuw Ginea deelde het Woord over de Heilige Geest en het belang van de gaven van de Geest.

Hij gaf uitleg over de tongentaal en hoe krachtig wapen dit ook is in de hemelse gewesten en als we in moeilijke situaties zitten.

Hij vertelde dat hij naar een eiland was geweest om daar het evangelie te brengen. Vele mensen van de stam die daar woonde, hoorde het evangelie aan en werden aangeraakt door Zijn Geest. 15 mensen wilde zich laten dopen. Toen het stamhoofd daarvan hoorde, verbood hij dit (de duivel wil zo iets natuurlijk niet) en vertelde erbij dat als hij dit wel zou doen, hij het eiland niet levend zou verlaten. Nou, wat doe je dan?? De dood of toch de opdracht die Jezus ons gaf uitvoeren en de mensen dopen? Pasterkamp vroeg de mensen die zich wilde laten dopen of ze zelf aan God wilden vragen wat ze moesten doen. Als God zou aangeven dat ze moesten gaan dopen dan zou hij ze dopen en als dat niet het geval was, zou hij dat niet doen. De volgende dag vertelden iedereen, behalve 5 (die familie waren van het stamhoofd) dat ze het dopen wel wilden laten doorgaan.

Ze besloten ergens de mensen te dopen. Maar tijdens de doop kwam het stamhoofd ook bij de doopplek omdat hij gehoord had dat de doop toch door zou gaan. Je begrijpt wat er door Pasterkamp heen ging, waarschijnlijk zou hij zijn vrouw en familie nooit meer zien, en was zijn opdracht op aarde klaar. Toen de doop klaar was, gaf de Geest hem door dat hij in tongentaal moest gaan bidden. Hij keek het stamhoofd aan en liep al biddend in tongen naar hem toe. De hoofdman begon hevig te manifesteren door de demonen die in hem waren.

Hij rende weg en heeft hem niet meer gezien, Pasterkamp kon levend het eiland verlaten. Geweldig om te zien hoe krachtig tongentaal is en hoe een gebed in tongen hier hielp om de duivel te verslaan. Soms weten we niet wat we bidden moeten en dan is het een geweldig wapen. God is machtiger en Hij is overwinnaar.

Na de prediking in Myanmar werd er ook een oproep gedaan of er mensen waren die de tongentaal nog niet ontvangen hadden en zij mochten naar voren komen. Er werd bij hen onder handoplegging voor ze gebeden en velen ontvingen de tongentaal.

Gods Geest was deze 3 dagen heel sterk aanwezig, mensen vielen huilend op de grond en werden genezen van de innerlijke pijn uit het heden en verleden.

De volgende dagen hebben we outreaches gemaakt naar kleine huisgemeentes en kindertehuizen. De gemeenten die in Handelingen beschreven wordt, is hier werkelijkheid. Vaak zijn ze niet groter dan 30-40 mensen, maar enorm vol van Zijn Geest. We gingen als teams uiteen met meestal 5 personen per groep. Wij kwamen in een gemeente met zeker 9 blinde mensen.

Toen ik dat zag, raakte dat mij diep, blind en dan vol van Zijn aanwezigheid. Het was vaak al een hele lange rit om er te komen en het laatste stuk moest soms lopend afgelegd worden omdat de weg er op hield.

Trin ondersteunt kleinschalige kindertehuizen wat weer heel anders is dan ik heb meegemaakt in Moldavië. Het is vaak een gezin wat de kinderen opvangt waarvan de ouders gestorven zijn en zijn wat grootte betreft vaak 10- 30 kinderen.

Geweldig om daar even tussen te zitten, met ze te mogen bidden en ze te bemoedigen.

Deze kinderen hebben mijn hart geraakt, je zou ze het liefst meenemen maar dat is helaas niet mogelijk.

Als je ervaart hoe dicht ze tegen je aankruipen soms huilen doordat ze Zijn liefde door mij heen ervaren, maar ook even de warmte van een vader voelen als wees, dat is geweldig.

We hebben ook nog per bus een toer gemaakt door Yangon en dan zie je hoe boeddhistisch Myanmar is. 80% is boeddhistisch en je ziet er vele tempels en afgodsbeelden van soms wel 10 meter hoog.

De tempels en dergelijke hebben we vanuit de bus bekeken want dat soort grond willen we zeker niet betreden en onze schoenen voor afgoden niet uit doen.

Het festival begon 's avonds om 18.00 uur en was om 21.00 uur afgelopen. We zaten lekker vooraan tijdens de preken en voor de tijd gingen we aan de linkerkant bidden voor de zieken die in groten getale kwamen opdagen.

Het is geweldig om een opwekking als deze in Myanmar te mogen meemaken. Vele mensen die genezen en zichtbaar worden aangeraakt.

Als ik alle genezingen zou moeten opschrijven, zou dit verslag wel heel lang worden en Hem komt immers alle dank en eer toe.

Soms willen mensen niet geloven dat mensen genezen worden, maar als je het zelf ziet en onder je handen ziet gebeuren dan weet je dat het gewoon echt gebeurt.

Markus 16:17-18 is o zo waar

17 Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken,

18 slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.

Dat niet iedereen geneest, is ook een feit maar dat doet niets af van de opdracht die God ons gegeven heeft. Soms begrijp je dat ook niet, maar Hij weet alleen waarom.

Alle zieken die er zitten hebben een kaart om hun nek hebben waar de informatie opstaat wat ze hebben, of ze al een keuze voor God hebben gemaakt, of ze gedoopt zijn e.d.

Wij als bidders hadden de beschikking over een tolk die met ons mee liep en alles vertaalde.

Als iemand genas en het was te controleren gingen ze eerst naar de eerste check werd gekeken wat ze voor de tijd niet konden en nu wel konden doen. Daarna gingen ze naar voren waar twee artsen zaten die ze onderzochten of het inderdaad zo was. Soms moesten ze bij twijfel bij hun eigen arts eerst documenten ophalen dat ze het ook die kwaal hadden.

Dus ze kwamen ook niet zomaar op het podium om hun getuigenis te geven.

Op de eerste avond bad ik voor twee jongetjes die beide doof waren en naast hun ouders zaten. Door Gods kracht door mij heen genas de één wel van doofheid en de ander niet.

Geweldig maar waarom de één wel en de ander niet. Dus dat is een voorbeeld dat Hij bepaalt en niet wij.

Op de 3e avond bad ik voor een man die niet kon lopen. Na een gebed ging hij op zijn benen staan en deed een paar kleine stapjes. We zetten hem weer terug op de stoel en kreeg door dat ik hem moest vragen of hij al een keuze voor Jezus had gemaakt. Dat bleek niet het geval te zijn, hij was boeddhist. Ik weet dat God ook boeddhisten heeft genezen, maar voor hem moest eerst het evangelie uitgelegd worden dat door de tolk werd gedaan. Hij wilde ook het zondaars gebed bidden en zich bekeren tot het christendom. Geweldig toch? Hij bleek ook nog zijn gele koord om zijn nek te hebben waar boeddhisten aan te herkennen zijn, het heeft voor hun veel waarde en brengt hen geluk zoals ze zeggen. Ook dat koord wilde hij niet langer om zijn nek hebben en hebben we doorgeknipt. Nadat dit gebeurd was, bad ik nog een keer met hem en stond toen op en liep normaal. Wat een grote God hebben we toch.

Op de tweede avond was ik aan het filmen bij het gedeelte waar er voor de zieken werd gebeden, en kwam er een vrouw naar mij toe. Ze vroeg of ik het nog herinnerden dat ik voor haar gebeden had. Ze liet mij een lijstje zien met wel 6 kwalen wat ze had. Ik herkende dat en ze vertelde dat ze teruggestuurd was naar haar eigen dokter en nu terug kwam om weer naar de dokters bij het podium te gaan en te getuigen dat ze van alles genezen was. Even later stond ze op het podium te getuigen wat God heeft gedaan. Dat zijn dingen wat iets met je doet, zeker geen trots, maar bewogenheid en blijdschap wat God in Myanmar doet.

Soms denk je wel waarom gebeurt het daar zoveel en in Nederland zo weinig? Ik denk dat één van de redenen is dat we het zo goed hebben en er niet zo'n vurig verlangen is God te dienen. Ik heb nog nooit zo'n overgave en honger gezien naar het evangelie, van groot tot klein. Als je ziet hoe kleine kinderen uit volle borst en overgave mee zingen, in tongen bidden dan treft mij dat diep en heb ik ook meerdere traantje om gelaten.

Nu ik dit opschrijf, zit ik alweer in het vliegtuig naar Thailand en zal daarna doorvliegen naar Amsterdam.

Ik kan niets anders zeggen dan dat deze reis een zeer diep impact heeft gehad op mij en mijn relatie met God. Ik dank Hem voor wat ik door Zijn kracht door mij heen heb mogen doen. Maar laat nooit iemand meer tegen mij zeggen: genezing en tongentaal en andere gaven van de Geest waren vroeger en is niet meer voor ons.

Het eerste jaar dat ze naar Myanmar gingen hadden ze een overdekte ruimte voor 3000 mensen en was te klein. Het tweede jaar was het een ruimte voor 8000 mensen en was te klein.

Nu was er ruimte voor 20.000 mensen en op de laatste dag was het helemaal vol. Voor volgend jaar is er al weer een groter terrein op het oog. Wonderen trekt mensen en doet het evangelie razend snel verspreiden.

Op de laatste avond kwamen er meer dan 1000 tot het geloof (het leek wel de eerste pinksterdag) de gegevens van de bekeerden werden dan opgenomen zodat ze ook daarna gediscipelt konden worden. Er stonden er vier zwembaden waar hen die wilde gelijk gedoopt konden worden. Geweldig omdat te mogen ervaren, geloven en dopen horen immers onlosmakelijk bij elkaar. Ik moet altijd denken aan Phillips en de kamerling, hij koos ook voor Jezus en liet zich gelijk dopen zelfs zonder dat er iemand bij was.

Er gebeurt veel in Myanmar (Birma). Tijdens ons verblijf brak er oorlog uit in het zuiden, vorige week een aardbeving, maar nu het land steeds meer open komt zijn er geweldige kansen.

Blijf alstublieft bidden voor Myanmar want de opwekking gaat nog steeds door.

Henk